MŪSŲ PIRMOJI KOMUNIJA

I

MŪSŲ PIRMOJI KOMUNIJA

I

SKAITYMĖLIAI

EINANTIEMS PRIE PIRMOSIOS KOMUNIJOS

I

PARAŠĖ

NOTRE DAME VIENUOLYNO SESUO

IŠ ANGLŲ KALBOS IŠVERTĖ

K. B.

„ŽINIJOS" BENDROVĖS LEIDINYS NR. 50

KAUNAS — — 1933 — — METAIS

Nihil obstat.
Canonicus *J. Byla,*
Censor ex officio

IMPRIMATUR.

Nr. 1068.

Datum Kaunas, die 2 maii 1933 an.

C. Šaulys,
Vicarius Generalis,
Praelatus S. S.

(L. S.)

Spaudė „Šviesos" spaustuvė, Kaune, Jakšto g-vė 2

TURINYS

PAVEIKSLAI

VERTĖJO ŽODIS

Mes beveik neturime, ne tik savos, bet ir verstinės, religinės literatūros vaikams. Tasai trūkumas pas mus labai jaučiamas. Vaikų katechizacijos ir pamokų mokyklose nepakanka tikybiniam jaunųjų auklėjimui. Reikia turėti ir atatinkamų skaitymų. Tas reikalas ir paskatino pateikti mažiesiems skaitytojams apsakymėlių, kuriuos labai mėgsta Anglijos katalikų vaikai. Į šitą pirmąją knygutę paimta keturi apsakymėliai iš knygos „True stories for first communicants". Tą knygelę parašė Nôtre Dame vienuolė, kuriai ilgus metus teko rengti berniukus ir mergaites prie Pirmosios Komunijos. Iliustravo — W. Pippet.

Knygutės įvade Tėvas V. Roche, S. J. rašo, kad autorė vengia nenaturalaus faktų kraipymo ir baisių pasakų, kurių dažnai pasigauna net ir dievoti žmonės,

norėdami įdiegti vaikams pagarbos tikybai. „Jokiam vaikui nereikės įrodinėti, kad šitie apsakymėliai paimti iš tikro gyvenimo. Jų tikrumas savaime jaučiamas iš pasakojimo tiesumo ir nuoširdumo. Jie yra perdaug objektingi, perdaug paprastai nupasakoti, kad atrodytų esą vaizduotės kūriniai. Vaikai yra ypatingai jautrūs tam, kas liečia realybę ir tikrą tiesą apie Dievą. Panaudojant lakią fantaziją ir įmantrius prasimanymus, dažnai nepadedama tikybai, greičiau ji diskredituojama jauniems protams... — Ar jis buvo t i k r a s vyras? — klausia mažas berniukas prieš paimdamas sau pavyzdžiu kokį šventąjį".

Verčiant buvo kuo arčiausia laikomasi angliškojo teksto. Tik matų vienetai pritaikyti mūsų sąlygoms. Be to, pirmo apsakymėlio pavadinimas pakeistas iš „Reggie" į „Kaziuką", nes tas vardas mažai tėra žinomas Lietuvoje.

K. B.

Kaunas, 27. IV. 1932

Kaziukas

Keletas metų atgal, didelėje vienuolyno mokykloje galima buvo pamatyti linksmas būrys vaikų, kurie rengėsi prie savo Pirmosios Komunijos. Tokie dar mažutėliai jie atrodė. Iš viso buvo devyni berniukai ir septynios mergaitės; jauniausias vos šešerių, vyriausias aštuonerių metų amžiaus. Nors jie ir tebebuvo dar tokie jaunučiai, bet jie rengėsi labai rimtai. Visi stengėsi papuošti savo širdeles gražiomis gėlėmis, kad patiktų Mažajam Kūdikiui Jėzui.

Dažnai jie atbėgdavo į mokyklą pranešti Sesutei, kad radę naują gėlytę savo širdelėms papuošti. Vienas praneša: „Sesut, eidamas į mokyklą, daviau 10 centų neturtingam vaikui". Kitas vėl prisipažįsta: „Sesut, savo mylimiausią žaislą daviau broliukui pažaisti". Arba, štai, pats mažiausias rimtai sako: „Sesut, per

visą pamoką nė karto nesidairiau"! Ir taip toliau, nes kiekvienas jų norėjo, kad Sesutė žinotų, kaip labai jis ar ji stengiasi.

Pirmoji Komunija buvo paskirta kovo mėnesio dvidešimt penktai dienai, per gražiąją Apreiškimo šventę. Visas rengimasis pabaigtas. Jau iš vakaro kiekviena mažoji siela buvo nuplauta Brangiuoju Kristaus Krauju. Ir štai išaušo didysis rytas. Toks gražus pavasario rytas. Vienas po kito atvyko į mokyklą ir vaikai. Mergaitės turėjo baltas sukneles su baltais, kaip sniegas, šydais (velionais) ir rožių vainikėliais ant galvučių. Berniukai taip pat apsidarę gražiais rūbeliais. Kiekvienas vaikas, atėjęs į klasę, ramiai atsisėdo į savo kėdutę, laukdamas, kol visi susirinks ir susitvarkys.

Vienas mažas berniukas persiaudamas susitepė pirštus ir pasiprašė Sesutės leisti jam nusiplauti rankas. -„Negaliu gi eiti prie Šventosios Komunijos nešvariais pirštais, ar ne, Sesut"? tarė jis išeidamas. Deja! nei Sesuo nei jis pats nenujautė, kiek jam tas rankų plovimas kaštuos.

Beplaudamas rankas, berniukas pamatė ant prausyklos puodelį. Jis ramiai nusišluostė rankas. Paskui, nieko negalvodamas, prisipylė į puodelį vandens ir išgėrė ilgą, gaivinantį gurkšnį. Padėjęs puodelį, greitai grįžo pas kitus ir patenkintas atsisėdo į savo kėdę. Už poros minučių kažkas pabeldė į klasės duris ir pašaukė Seserį. Tai būta tarnaitės. Atėjusi pasakyti Seseriai, kad ji, tarytum, buvo pastebėjusi mažą berniuką geriant vandens. Tarnaitė pridūrė, kad negali to tikrai tvirtinti, gal, jai tik taip buvo pasirodę. Sesers širdis nuliūdo. Argi tai galėjo būti teisybė? Sugrįžusi pas vaikus, ji ramiai paklausė: „Gal kuris nors berniukas užsimiršo ir atsigėrė vandens?"

Nelaimingas mažasis Kaziukas! Akies mirksnyje jam dingtelėjo į galvą mintis apie tai, ką jis buvo padaręs. Atsiminus, kilo ir pagunda nepasisakyti. Bet tik vienai akimirkai. Ne, jis bus geras! Baltas, kaip ir jo drabužėliai, ir jis visas drebėdamas pažvelgė į Sesutę. „O, Sesut, aš padariau — aš visai nė nepagalvojau. O, Sesut, kas man daryti?" Švelniai apkabinusi kūdikį,

Sesuo stengėsi jį nuraminti, sakydama, kad jam teks iki rytojaus palaukti. Bet nelaimingasis berniukas atrodė lyg be sąmonės, negalėdamas suprasti, ką reiškia Sesers žodžiai.

Pagaliau, sustoję į eiles, vaikai nuėjo į koplyčią. Kaziukas klūpojo šalia Sesers. Kokios buvo jo mintys, kai jis klūpojo toje gražioje koplyčioje, stebėdamas kunigą ir klausydamas malonių giesmių? Štai, suskambėjo varpeliai Pakylėjimui. Netrukus vaikai ėmė garsiai kalbėti trumpus „aktus prieš Šventąją Komuniją". Ilgai laukiamas momentas atėjo. Iš lengvo ir pagarbiai mažieji pakildavo prie krotelių — visi, išskyrus Kaziuką. Tiktai tuomet jis suprato, ką padaręs — Kūdikėlis Jėzus negali įžengti į jo širdelę. Visi Jį priims, tik jis vienas paliktas. Nelaimingas Kaziukas, jis pratrūko gailiomis ašaromis. Garsus vaiko kukčiojimas pripildė visą koplyčią. Reikėjo jis išvesti, kad netrukdytų kitiems.

Visą tą dieną jis drauge su kitais dalyvavo žaidimuose ir pasilinksminimuose. Bet koks liūdnas buvo jo veidelis tarp kitų, kurių širdelės kupuliavo ramybe ir laime.

Tačiau kitą rytą labai anksti, kai visi jo mažieji vakarykščiai draugai dar tebebuvo savo lovose, Kaziuko tėveliai vėl jį atsivedė į vienuolyną. Šiandien nebuvo nei muzikos nei giesmių. Muziką tejautė Kaziuko širdis, kai, pagaliau, pirmą kartą įžengė į ją Kūdikėlis Jėzus. Kaip daug Kaziukas turėjo Jam pasakyti: apie ilgas pasirengimo savaites ir paskui apie kartų nusivylimą vakardieną. Todėl, kaip laimingas jis buvo dabar, ir kaip greitai tas laikas bėga. „Savo kalbą su Jėzum teks man baigti, einant namo"! — pamąstė Kaziukas. Tačiau, nei jis nei jo draugai niekuomet neužmirš, kad reikia „pasninkauti nuo vidurnakčio".

Šv. Gerardas Majella

Gal jau būsite girdėję apie nuostabų šventąjį, šv. Gerardą Majellą: kaip jis visą savo gyvenimą praleido darydamas gera; kaip gydė ligonius; kaip jo dėka blogieji žmonės imdavo gailėtis savo nuodėmių ir vėl virsdavo geri. Jis labai mylėjo Kristų, tabernakule esantį. Ir Dievas jį labai mylėjo, nes išklausydavo visus jo prašymus.

Ir šv. Gerardas buvo kadaise mažas berniukas, kaip bet kuris jūsų; tik jisai buvo italiukas. Jis gimė gražiame Italijos miestelyje, vardu Muro. Jo tėvas buvo siuvėjas ir siuvo drabužius to miestelio gyventojams. Šventojo tėvas buvo geras vyras; jis mylėjo Dievą ir norėjo, kad ir jo vaikai, užaugę, būtų geri katalikai. Dievas davė jam tris vaikelius: dvi mergaites ir vieną berniuką, Gerardą, patį jauniausią. Gimusį Gerardą tą pat dieną tėvas nunešė į katedrą pakrikštyti, norėdamas, kad vaikas

išsyk pasidarytų Dievo kūdikiu. Ir motina, kuri labai mylėjo savo sūnelį, labai juo rūpinosi. Vos tik pradėjusį kalbėti ji ėmė mokyti tarti šventuosius Jėzaus ir Marijos Vardus. Motina pastebėjo, kad, kaip tik ji imdavo pasakoti savo dukrelėms apie Dievą ir Jo Šventą Motiną, Gerardas tuojau palikdavo žaislus, ateidavo ir ramiai atsisėsdavo šalia jos. Joms besimeldžiant, ir Gerardas, būdavo, sudeda savo rankutes ir judina lūpeles, lyg ir norėdamas tarti maldos žodžius.

Kartą, kai Gerardui sukako treji ar ketveri metai, jis išgirdo savo motiną pasakojant sesutėms apie Jėzų, gyvenantį tabernakule, bažnyčioje. Motina sakė, kaip dažnai Jis esti ten paliekamas vienas per ištisas valandas. Tačiau Jėzus niekuomet nepavargsta laukdamas mūsų atsilankant. To pakako Gerardui. Tyliai jis išsprūdo iš kambario, pro priemenės duris, ir tekinas pasileido gatve į bažnyčią. Bažnyčios durys buvo atdaros. Jis įėjo į bažnyčią ir perėjo pačiu jos viduriu iki didžiojo altoriaus laiptelių. Čia jis atsiklaupė, kalbėdamas į Jėzų, savo rankeles sudėjęs, akutes įbedęs į

tabernakulo dureles. Pora valandų praėjo, o jis vis dar ten tebeklūpojo. Žmonės stebėjosi, matydami tokį mažą vaikutį ten beklūpantį. Tačiau niekas jo netrukdė.

Tuo tarpu tėvas ir motina ir draugai— visi ieškojo Gerardo. Gerardas dingo! Kur jis galėtų būti? Pagaliau jo motina nuėjo į bažnyčią paprašyti pagalbos iš Švenčiausios Panelės, kuri ir pati buvo trims dienoms praradusi savo Sūnų. Įsivaizduokite motinos nusistebėjimą, kai, įžengusi į bažnyčią, ji pamatė savo dingusį kūdikį, paskendusį maldoje ant altoriaus laiptų.

Iš džiaugsmo sušukusi, ji puolė prie jo, paėmė jį ant rankų ir parsinešė namo. „Kur gi buvai visą tą laiką, Gerardai"? — ji paklausė.

— Tiktai bažnyčioje, mamyt, — jis atsakė. — Nenorėjau, kad Mažasis Jėzus būtų vienas paliktas.

Po to dažnai Gerardas pasprukdavo iš namų, bet visuomet jis galima buvo rasti pas altorių, kalbantis su Jėzum. Jis niekuomet nesijausdavo toks laimingas, kaip kalbėdamas su Jėzum bažnyčioje.

Kartą jis sugrįžo namo su mažu duonos

„Nulipk, Mažutėli. Aš jau čia".

kepaliuku, kurį atidavė motinai. Motina paklausė jį, kas jam davė tą kepaliuką. Jis atsakė gavęs iš gražios ponios bažnyčioje. Panašiai įvyko keletą kartų. Jo sesuo Brigita įsismalsino sužinoti, kas taip rūpinasi jos broliuku. Vieną dieną ji ėmė sekti broliuką iš tolo. Įsivaizduokite jos nusistebėjimą, kai pamatė, kad Gerardas, nuėjęs į bažnyčią, atsistojo ties gražia statula Panelės Švenčiausios su Kūdikėliu Jėzum. Gerardas, sustojęs, pažvelgė į viršų ir tarė: „Nulipk, Mažutėli. Aš jau čia". Vos Gerardas ištarė tuos žodžius, įvyko nuostabus dalykas. Šventasis Kūdikis jau stovėjo šalia jo. Sesuo, pažvelgusi į statulą, pamatė, kad Panelės Švenčiausios rankos tuščios. Jėzus pabučiavo mažąjį Gerardą ir kalbėjosi su juo. Paskui, padavęs jam mažą baltą kepaliuką, vėl sugrįžo į Savo Švenčiausios Motinos glėbį.

Brigita greitai nubėgo namo pasakyti motinai apie jos matytą nepaprastą stebuklą. Geroji motina dėkojo Dievui, kad Jis davė jai sūnų, kuris buvo tiek patinkamas Dievui, jog leido jam pažaisti su Kūdikėliu Jėzum.

Gerardas, kiek paūgėjęs, didžiai panoro priimti brangųjį Jėzų Šventoje Komunijoje. Jis matė, kaip jo vyriausia, dvylikos metų, sesuo priėjo prie Pirmosios Šventosios Komunijos. Tais laikais nebuvo to papročio, kad labai maži vaikai priimtų Kristų. Jie turėjo laukti dvylikos ar trylikos metų amžiaus. Tuo tarpu Gerarduí dar nebuvo sukakę nė pilnų septynerių metų. Daug kartų jis prašė motiną leisti, bet ji tik nusišypsodavo ir sakydavo jam dar kiek luktelti.

Vieną dieną per šv. Mišias Gerardas žiūrėjo, kaip žmonės eina prie krotelių. Jis pasijuto negalįs ilgiau laukti. Jam atrodė, kad Jėzus jį šaukia. Pamaldžiai sudėjęs rankutes, jis nuėjo prie krotelių ir atsiklaupė tarp dviejų ponių. Kunigas nulipo nuo altoriaus, laikydamas rankose Mūsų Viešpatį. Priėjęs prie krotelių pradžios, jis ėmė dalinti Šventą Komuniją kiekvienam atsiklaupusiųjų. Vis arčiau ir arčiau slinko kunigas prie tos vietos, kur klūpojo Gerardas. Jau du tepasiliko; jau vienas, ir štai kunigas ties Gerardu. Gerardo širdis smarkiai plakė; jis vos begalėjo alsuoti.

Kunigas pažvelgė į mažąjį berniuką. Pamanęs, kad vaikas prisiartino prie krotelių su motina, aplenkė jį, padavė Šventąją Komuniją kitai poniai ir sugrįžo pas altorių. Gerardas, pramerkęs akis, pamatė Kristų jį aplenkiant. Išsyk smarkiai pravirko, atsistojo, išbėgo iš bažnyčios ir nuskubėjo namo. Pasiekęs savo mažytį kambarėlį, jis parpuolė ant grindų ir verkė, tarytum, jo širdelė būtų plyšusi.

Motina išgirdo apie visą įvykį iš vienos kaimynės, kuri tuo metu buvo bažnyčioje. Pagaliau, gerokam laikui praėjus, nulipo žemyn ir Gerardas. Jo akys buvo patinusios nuo verksmo. Motina nieko neklausinėjo. Švelniai pabučiavusi, stengėsi jį pralinksminti ir priversti galvoti apie ką kitą.

Pusę po septynių vakarą, kaip paprastai, jis nuėjo miegoti. Motina, jį apklosčiusi, nulipo žemyn. Kai motina išėjo iš kambarėlio, Gerardas ir vėl ėmė tyliai verkti. Tada įvyko nuostabus dalykas. Iš tos vietos, kur gulėjo Gerardas, pamatė dangų. Jam atrodė, kad jis žiūri tiesiai į dangų, į Mažojo Jėzaus namus. Kai gulėdamas

žiūrėjo į viršų ir meldė sau didžiosios malonės, kurios taip geidė, jis pamatė atsiveriant dangų. Gražus arkangelas, šv. Mykolas, skrido iš viršaus į jį, nešdamas rankose Šventąją Ostiją. Akies mirksnyje jau jis buvo atsiklaupęs. Šv. Mykolas prisiartino prie Gerardo ir laimingam kūdikiui ant liežuvio padėjo jojo mylimąjį Jėzų.

Tuo būdu, iš pačių didžiojo šventojo Mykolo rankų Gerardas priėmė savo Pirmąją Šventąją Komuniją.

Katriutė

Katriutė nebuvo graži mergaitė, ir ji nedėvėjo puikiais rūbais. Ji net nebuvo katalikė. Tačiau jos tėvelis ir motina laikė ją beveik tobula ir ją labai mylėjo. Mažasis Jėzus nelaikė ją tobulą esant, bet Jis ją mylėjo dar labiau kaip josios tėveliai. Jis išsirinko ją ir paėmė jos mažą sielą į dangų, kol ji dar nebuvo paliesta didelės nuodėmės.

Jau sakiau, kaip labai ją mylėjo josios tėveliai. Kai Katriutė jau buvo penkerių metų amžiaus, ji pradėjo lankyti mokyklą. Tačiau jos tėveliai buvo susirūpinę, nes ji nesijautė linksma toje mokykloje. Kas dieną jos akyse buvo matyti ašarų, nes mokytoja buvo jai pikta. Pagaliau motina nuvedė ją į katalikų mokyklą ir paprašė priimti dukrelę į mokyklą. Sesuo abejojo, ar priimti Katriutę į mokyklą, nes mergaitė nebuvo katalikė. Tačiau mergaitės mo-

tina nenustojo prašiusi Seserį, nes daug kartų buvo girdėjusi, kad vaikai visuomet jaučiasi laimingi katalikų mokyklose. Galų gale Sesuo sutiko. Ir nuo kitos savaitės pradžios Katriutė ėmė lankyti vienuolyno mokyklą, kaip ir kitos katalikės mergaitės.

Katriutė pasijuto visai kitaip. Vos pabudusi rytą, ji sakydavo: „Mamyt, ar jau ne laikas keltis? Mamyt, kad tik nepasivėluočiau į mokyklą; pirmoji pamoka visų įdomiausia". Pirmoji pamoka buvo Katekizmas, ir Katriutė labai mėgo tą pamoką. Tokie nuostabūs apsakymėliai apie Visagalį Dievą, apie Kristų ir Jo Švenčiausią Motiną ir apie šventuosius. Ir vis tai apsakymai, kaip tikrai yra buvę. Kartą Katriutė sugrįžo namo visa susijaudinusi. Kai kurios jos draugės tą rytą buvo priėjusios prie Pirmosios Šventosios Komunijos. Katriutė matė jas pasipuošusias baltais šydais (velionais) ir vainikėliais. Ji klausinėjo, kodėl tos draugės taip pasipuošusios. Jai buvo paaiškinta, kad tą rytą Mažasis Jėzus pirmą kartą įžengs į jų širdeles. Kai kurios tų mergaičių buvo ne daug ką vyresnės už ją pačią, todėl Katriutė nieko nesakė, bet laukė.

Po kiek laiko Katriutei sukako šešeri metai, ir ji jautėsi esanti didelė mergaitė. Vos tik ji tą dieną atėjo į mokyklą, tuojau prisiartino prie Sesers ir tarė:

— Atsiprašau, Sesut, man šiandien sukako šešeri metai, o Marytė turi tik šešerius ir pusę.

Marytė buvo viena tų mergaičių, kurios neseniai buvo priėjusios prie Pirmos Šventos Komunijos.

— Tikiuos, Katriut, — tarė Sesuo, bučiuodama mergaitę, — kad turėsi labai linksmą gimimo dieną. Tai jau beveik pasivijai Marytę, ar tatai norėjai man pasakyti?

— Taip, Sesut. Ar negalėčiau aš šiandien priimti Mažąjį Jėzų į savo širdį? Marytė juk priėmė.

— Bet Marytė yra katalikė, brangioji, ir tik katalikės mergaitės tegali priimti Šventąją Komuniją.

— Tai prašau, Sesut, padaryti mane katalike.

— Negaliu, brangioji. Turi prašyti savo tėvelį ir mamytę.

Sesuo atsiduso. Katriutė gi nuėjo į

savo vietą ir atlikinėjo pamokas. Bet nuo tos dienos vėl prasidėjo ašaros namie. Ji vis sakydavo:

— O, brangioji mamyt, aš noriu būti katalikė. Ar neleisi man būti katalike?

— Niekai, Katriut, — atsakydavo motina. — Ar tavo tėvelio tikyba jau tau nebegera?

— Ne, mamyt; aš negaliu priimti Mažojo Jėzaus, jei aš ne katalikė.

Bet motina nesuprasdavo, apie ką kalbėdavo mergaitė.

Tuomet Katriutė imdavo mėginti ir tėvelį: „Brangus tėveli, ar nenorėtum padaryti mane labai laimingą?"

— Taip, brangioji, jei tik galėčiau. Ko gi nori?

— O,tėveli, leisk man būti katalike. Aš taip noriu Mažojo Jėzaus. O, tėveli brangusis, leisk.

Bet ir tėvas jos nesuprato.

Panašūs dalykai įvykdavo taip dažnai, kad pagaliau motina pasakė atiduosianti mergaitę į kitą mokyklą, kur nekalama į vaikų galvutes tokių keistų minčių. Toksai motinos pasakymas labai išgąsdino

Katriutę. Ji prižadėjo daugiau nebeprašyti leisti jai būti katalike, kad tik ją paliktų katalikų mokykloje. Tuo būdu ir vėl atsirado taika namuose. Praėjo keli mėnesiai. Ir vėl mokykloje laimingų vaikų būrys priėjo prie Pirmos Šventosios Komunijos. Nelaiminga Katriutė, ji buvo taip įsitikinusi, kad Mažasis Jėzus šiandieną tikrai ateis pas ją. Daug kartų ji giliai apsiverkė, nuėjusi gulti.

Netrukus motina pastebėjo, kad jos dukrelė išblyško ir sulyso. Nuvedė ją pas gydytoją.

— Mergaitė kremtasi, — tarė gydytojas. — Ar nežinote — kodėl?

— Tai vis dėl tos mokyklos, kurią lanko, — atsakė motyna.

— Tad reikia pakeisti mokyklą, — tarė gydytojas. — Ji nepasitaisys, jei nenustos krimstis.

Tą vakarą Katriutės tėvelis ir mamytė ėmė tartis. Jei jie atims ją iš mokyklos, mergaitė krimsis. Ir jei jie paliks ją mokykloje, — vis vien ji krimsis. Kodėl gi neleisti jai būti katalike? Juk tai tokia pat gera tikyba, kaip ir jųdviejų. O, gal, ir geresnė?

Kitą dieną tėvas ir motina nuėjo į mokyklą ir sutarė su Seserim, kad Katriutė būtų priimta į Katalikų Bažnyčią. Juodu pasižadėjo, kiek pajėgdami, daryti visa padėti jai vykdyti tikybos pareigas. Po to sugrįžo namo. Tėvas, paėmęs Katriutę ant kelių, pranešė jai, kas sutarta. Katriutė iš džiaugsmo negalėjo pakankamai atsidėkoti savo tėveliams. Ji atrodė kaip visai kita mergaitė.

Tuojau ji ėmė pasakoti savo tėveliui ir mamytei puikiuosius, mokykloje girdėtus apsakymėlius apie Mažąjį Jėzų. Kai atėjo metas atlikti Pirmąją Išpažintį, ji pasakojo tėveliams, kaip brangusis Jėzus nuplaus jos sielą, kad šioji būtų balta — baltutėlė. Ji ėmė savo tėvelių teirautis, ar ir juodu nepanorėtų nuplauti savo sielą. Tačiau nei tėvas nei motina nežinojo, kaip jai atsakyti.

Katriutė atliko savo Pirmąją Išpažintį, ir netrukus pradėjo rengtis prie Pirmosios Šventos Komunijos. Ji labai stengėsi būti gera. Dažnai ji išsižadėdavo savo mažų mėgiamų dalykėlių vis dėl savo brangaus Jėzaus. Kartais motina negalėjo nenusistebėti.

— Visiškai nebegaliu suprasti to kūdikio, — sakydavo. — Katriutė taip mėgdavo saldainius, dabar gi juos išdalina; taip pat ir pyragaičių ir uogienių ji beveik kad neliečia. Tačiau ir niekuomet nemačiau jos tokios laimingos ir patenkintos, kaip dabar.

Pagaliau prisiartino ir Pirmosios Komunijos diena. Kas per džiaugsmo diena!

— Jaučiuos perdaug laiminga gyventi, — tarė Katriutė savo motinai tą vakarą.— Kaip puiku būtų numirti ir visuomet gyventi su Mažuoju Jėzum.

— Argi paliktum tėvelį ir mane vieną? — paklausė motina.

— Galėčiau jus visuomet matyti, jei būčiau danguje, — atsakė Katriutė. — Paprašyčiau Mažąjį Jėzų, kad Jis ir jums leistų ten ateiti.

Kiek vėliau, priimdama Šventą Sutvirtinimo Sakramentą, ji pasirinko Marijos Imeldos vardą. Ji sakė: „Mažasis Jėzus paėmė Imeldą gyventi pas Save tuojau po to, kai ji priėmė savo Pirmąją Šventą Komuniją".

Slinko mėnesiai. Katriutė eidavo prie

Dievo Stalo taip dažnai, kiek jai mamytė leisdavo. Jis darėsi vis šviesesnė, vis laimingesnė. Savo tėvų namuose ji buvo kaip saulės spindulėlis.

— Kaip aš patenkintas, kad ji katalikė, — sakydavo jos tėvelis. — Jaučiuos geriau, žiūrėdamas į ją.

— Taip, — tardavo motina, — kai ji rytais ir vakarais kalba savo maldeles, ji atrodo tikrai kaip angelėlis.

Mažasis Jėzus taip pat mėgdavo žiūrėti į Katriutę. Jis padėdavo jai daryti josios sielą vis gražesnę ir gražesnę. Ir tikrai, jos siela buvo kaip bepražystanti baltoji lelija. „Šitoji lelija neturi susitepti ar nuvysti", tarė Mažasis Jėzus. „Aš paimsiu ją į dangų ir pasodinsiu ją Savo darželyje, kur ji niekuomet nenuvis".

Vieną dieną Jis atsiuntė Katriutei ligą, difteritą. Katriutė taip smarkiai susirgo, jog gydytojai paėmė ją į ligoninę. Kiekvienas ten stengėsi būti jai labai malonus. Kartą aplankė ją malonus senelis kunigas, kuris pasakė jai, kad Mažasis Jėzus nori ją paimti pas Save į dangų.

— O, aš taip patenkinta, — tarė Ka-

triutė. Tėveliui ir mamytei atėjus jos atlankytų, ji pranešė jiems apie tą gerą naujieną, pridurdama: „Ir aš paprašysiu Mažąjį Jėzų, kad Jis leistų ir judviem ten ateiti".

Tačiau josios tėveliai buvo labai nuliūdę. Juodu žinojo, kaip liūdna bus be mažosios dukrelės.

Kitą dieną Katriutė užmigo. Ir pabudusi, ar žinot, kur ji atsirado? Danguje su Mažuoju Jėzumi, laiminga amžių amžiams. Bet ji nepamiršo savo tėvelio ir mamytės.

Po metų ir josios tėvelis mirė. Bet prieš mirtį jis pasikvietė kunigą ir paprašė leisti jam mirti kataliku, kaip jojo Katriutė kad buvo. Kunigas pamokė jį ir pakrikštijo. Netrukus jis nuėjo į dangų susitikti su savo dukrele. Beliko viena motina. Ir ji pasiprašė kunigą pakrikštyti.

— Nes, — ji sakė, — ir aš turiu būti kartu su Katriute ir tėveliu, kai ateis mano eilė.

Marytė

Tatai įvyko prieš šešiasdešimt metų, kai buvo karas tarp Prancūzijos ir Vokietijos, būtent, 1870 metais. Vokiečiai atvedė savo didelę kariuomenę į Prancūziją, ir daug kautynių įvyko Prancūzijos žemėje.

Vieną vakarą vokiečiai prisiartino prie bažnytkaimio, kuris vadinasi Dijon (Dižon). Jie pasiuntė žvalgus pasakyti žmonėms, kad tą naktį į bažnytkaimį atvyks vokiečių kareiviai. Žvalgai taip pat pranešė, kad kareiviai savo nakvynei užims bažnyčią, nes tai buvo vienatiniai dideli rūmai tame bažnytkaimyje.

Išgirdę apie tai, bažnytkaimio gyventojai labai nusiminė. Klebono nebuvo namie, o daugelis tų kareivių buvo blogi žmonės. Todėl negalima buvo palikti bažnyčioje Švenčiausiojo Sakramento, nes kareiviai būtų galėję Jį įžeisti. Antra ver-

tus, gyventojai negalėjo uždrausti vokiečių kareiviams apsinakvoti bažnyčioje.

Jūs žinote, kad tik kunigas ar diakonas tegali paimti Švenčiausiąjį Sakramentą į rankas. Niekas kitas — nebent būtų būtinas reikalas. Negavęs ypatingo leidimo, niekas negali paliesti ciborijos, arba pašvęstos taurės, kurioje Kristus laikomas. Kadangi vokiečių kareiviai nakvos bažnyčioje, tai, suprantama, atsirado „būtinas reikalas". Tačiau nė vienas bažnytkaimio gyventojas nedrįso išnešti ciborijos. Iš pradžių jie kreipėsi į zakristijoną, bet šis atsakė: „Ne". Paskui jie ėmė prašyti čia vieną, čia kitą, bet kiekvienas bijojo arba sakė esąs nevertas to daryti. Kas gi beliko daryti? Greitai jau bus per vėlu.

Pagaliau vienas vyras tarė: „Žinau, kas daryti. Mano mažoji dukrelė Marytė yra sukakusi ketverius metus. Ji gera ir nekalta, kaip angeliukas. Aš pakelsiu ją prie altoriaus. Tegul ji paima Mūsų Viešpatį iš tabernakulo. Laikančią savo vaikiškose rankelėse ciboriją, ją mes nunešime į kleboniją".

Visiems patiko šitoksai pasiūlymas. Susiieškota Marytės. Motina gražiai ją nuprausė. Ypatingai gerai nuplovė rankutes, kurios netrukus turės nešti Mūsų Brangųjį Viešpatį. Apvilko ją geriausia balta suknele. Berengdama mergaitę, motina paaiškino jai, kokios didelės garbės ji susilaukė.

Marytė, tarytum, viską gerai suprato. Nieko nuostabaus, nes nuo to laiko, kai Marytė pradėjo bėginėti, motina dažnai ją nusivesdavo į bažnyčią aplankyti Mažojo Jėzaus tabernakule. Daug kartų Marytė buvo siuntusi Jam bučinių nuo bažnyčios slenksčio. Dabar ji gerai suprato, kad jai reikės nešti Mažasis Jėzus savo rankutėse.

Iš lengvo ir pagarbiai tėvelis nunešė Marytę altoriaus laiptais ir atrakino tabernakulo dureles. Marytė meilingai išėmė ciboriją, kurioje buvo jos brangusis Jėzusėlis, ir prispaudė ją prie savo krūtinėlės. Jos maža širdužė greitai plakė, kai ji šnabždėjo Jėzui, kaip malonu jai yra laikyti Jis rankose. Vis smarkiau ir smarkiau ji spaudė balto šilko uždangalą, kuris gau-

Vis tvirčiau ir tvirčiau laikė tėvas savo mažąją dukrelę glėbyje....

bė Kristaus aukso namuką. Vis tvirčiau ir tvirčiau laikė tėvas savo mažą dukrelę glėbyje. Argi ne ji nešė savo mažytėse rankelėse Viešpatį ir Dievą, Kuris visus mus laiko savo Delne? Argi ne Jis, pasislėpęs Švenčiausiame Sakramente, mus myli taip labai, kad tik būtų arti mūsų, kada mes būsime Jo reikalingi?

Paskui Marytės tėvą ėjo visi bažnytkaimio gyventojai, sudarydami ilgą procesiją. Jie priėjo prie klebonijos. Čia Kristus saugiai išbuvo per visą naktį. Gerieji sodiečiai paeiliui klūpojo prie Jo ir saugojo Jį.

Norėtumėt žinoti, kodėl tai didelei garbei parinko Marytę, o ne vieną suaugusių vyrų? Dėl to, kad ji buvo tokia nekalta ir skaisti. Ji dar nebuvo padariusi nuodėmės ir todėl nebuvo įžeidusi brangiojo Jėzaus. Kaip tik į tokias skaisčias, nekaltas sielas, kaip josios, geidžia Jėzus įžengti per Šventą Komuniją.

Dar tą patį vakarą sugrįžo klebonas. Sodiečiai papasakojo jam visa, kaip buvo padarę. Klebonas buvo labai patenkintas. Jis pasakė Marytei, kad ji turi visuomet

Kaina 30 centų

ŽINIJA